

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/63/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712215347
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7712215347.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Táne Veščičíkovej a JUDr. Andreja Šalatu, v právnej veci žalobcu V., W..Y..R.. W. W. V. Č.. XX, O., IČO: XX XXX XXX, zast. E. V., W..Y..R.., so sídlom F.W. X, O., IČO: XX XXX XXX, proti žalovanej W. Y., G. S. S. Q. W. W. Y., o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 6C/139/2012-60 z 11.11.2013

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa (ďalej len súd) návrh na prerušenie konania zamietol (výrok I.). Ďalší návrh na náhradu škody a nemajetkovej ujmy vedenej pod sp. zn. 6C/139/2012, ktorej obsahom sú návrhy vo veciach 6C/139/2012, 6C/156/2012, 6C/179/2012, 6C/213/2012, 6C/216/2012 a 6C/220/2012 spojených na spoločné konanie, zamietol (výrok II.) a žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok III.).

Vychádzal zo zistenia, že návrh evidovaný pod sp.zn. 6C/139/2012 odôvodnil žalobca tým, že u súdneho exekútora podal návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej Q. S., nar. X.X.XXXX, pričom návrhu bolo pridelené registračné exekučné číslo bolo EX 15185/2010. Exekučný súd prijal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosť zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci právomoci, a to v zákonom ustanovenej dobe. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, pretože návrh a žiadosť spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenie na vykonanie exekúcie až dňa 17.1.2011, a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby, pričom omeškanie bolo viac ako šesť mesiacov. Žalobca tvrdil, že v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Žalobca nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu, ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum doručenia súdu. Žalobca použil rovnopis exekučného titulu ako nutnú prílohu k návrhu.

Súd dôvodil, že návrh vo veci 6C/156/2013 odôvodnil tým, že u súdneho exekútora podal návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej X. S.Á., nar. X.X.XXXX, pričom exekútor prideliť veci registračné číslo EX 8807/2012. Súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorú exekučný súd prijal a napriek tomu, že prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na

čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 31.8.2012, pričom konanie bolo začaté 15.5.2012 a to tak, že žiadosť o udelenie poverenia zamietol. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby a súd bol v omeškaní viac ako 108 dní. Žalobca nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu, ani rovnopisu príslušného návrhu na vykonanie exekúcie.

Vo veci 6C/179/2012 návrh odôvodnil tým, že u súdneho exekútora podal návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej W. S., nar. XX.X.XXXX, pričom súdny exekútor veci prideliť registračné číslo EX 8775/2012. Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky žalobcu efektívne a účinne predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom príslušnému súdu. K rozhodnutiu o žiadosti tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby, pričom omeškanie tvorí viac ako 108 dní. Žalobca uviedol, že nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum doručenia súdu, pretože tieto doklady predložil súdnemu exekútorovi a spisová značka exekučného súdu mu nebola známa. Znovu odôvodňoval, že k zásahu do jeho práv došlo tým, že exekučný súd preskúmaním žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Rozhodcovského súdu spôsobom odporujúcim zákonu realizoval úplný judičiálny proces, zahrňujúcu zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem a aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexne preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží, a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu, a to zásadu legality vyplývajúcu z článku 2 ods. 2 Ústavy SR. Exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovne posúdenie práva žalobcu na zaplata dluhu a časti istiny, a to bez plnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Takýto postup exekučného súdu je nesprávny, v rozpore so zákonom, konkrétne s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, pretože v tomto prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi.

Návrhy vo veciach 6C/213/2012, 6C/216/2012 a 6C/220/2012 odôvodnil tými istými skutkovými a právnymi dôvodmi ako vo veciach 6C/156/2012 a 6C/179/2012, a to, že o žiadostiach o udelenie poverenia nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, a exekučný súd v rozpore so zákonom preskúmal exekučný titul, ktorým bol rozhodcovský rozsudok, pričom výsledkom preskúmania rozsudku bolo zamietnutie poverenia na vykonanie exekúcie, čím došlo k znemožneniu realizácie práv veriteľa zo záväzkového vzťahu s dlžníkom.

Žalovaná ďalej poukázala na to, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, pretože žalobca jednak namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora ale namieta aj nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Žalovaný ďalej uvádza aj rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Z takto formulovaných žalôb nie je jednoznačné na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keďže v žalobách sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu si nárok uplatňuje. Nie je zjavné, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu, z dôvodu prietahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Táto nejasnosť sa prejavuje najmä v žalobách, kde namietaným nesprávnym úradným postupom má byť skutočnosť, že Okresný súd o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol v 15-dňovej lehote. Žalovaná ďalej poukázala na to, že dňa 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, a vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.9.2012 boli na súd doručené žaloby vo veci samej je zjavné, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr. Poukázal na ustanovenie § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobne slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, a nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 § 11. Ďalej preukázal na ustanovenie § 16 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z., a to ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo iba uspokojí jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, alebo príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojuje jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Z uvedeného dôvodu žalovaná považuje nárok žalobcu za predčasne uplatnený. Ďalej uviedla, že žalobca napriek

opakovaným výzvam o doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadne informácie, nebol ochotný uviesť dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy, ani nedoplnil doklady preukazujúce ohrozenie práv zánikom povinného, resp. jeho insolventnosťou, stratou kontaktu s povinným a iné.

Súd o veci rozhodol bez prítomnosti žalobcu, pretože podanie návrhu na prerušenie konania bez ďalšieho nezbavuje účastníka konania povinnosti dostaviť sa na riadne nariadené pojednávanie. Súd ďalej poukázal na skutočnosť, že žalobca požiadal o „zrušenie“ pojednávania (pravdepodobne mal na mysli odročenie pojednávania), pričom nezachoval pri podávaní návrhu postup podľa § 119 O.s.p.

Súd po posúdení zákonných predpokladov citoval zák. č. 514/2003 Z.z., § 3, 5, 6, 9, 19 zákona na uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. dospel k záveru, že návrh žalobcu je nedôvodný.

V prvom rade žalobca nepreukázal ani v jednej veci splnenie hmotnoprávnej podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. pred súdom, a to predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Žalobca v návrhu uviedol, že v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 Zák. č. 514/2003 písomnou žiadosťou požiadal o predbežné prerokovanie jeho nároku. Do spisu nepredložil žiadny dôkaz o tom, že takýto nárok si u žalovaného uplatnil a kedy, a dokazovanie odkázal na spis Ministerstva spravodlivosti SR. Žalovaný síce nepoprel, že mu žalobcom bol návrh adresovaný, však vykazoval množstvo nedostatkov spočívajúcich v jeho všeobecnosti a neurčitosti, neuvedení relevantných informácií týkajúcich sa výšky náhrady škody, neuvedení súdnych konaní, ktorých sa nároky mali týkať a pod. Súd nevidí akceptovateľný dôvod, prečo by doručenie žiadosti o predbežné prerokovanie návrhu mal dokazovať súd alebo žalovaný. Nejde o listinný dôkaz, ku ktorému nemá žalobca prístup, alebo ktorý by mu nemohol byť sprístupnený. Ak si žalobca neponechal kópiu návrhu, sám sa dostal do dôkaznej núdze pre účely občianskoprávneho konania. Z toho dôvodu nemôže prenášať dôkaznú povinnosť na súd alebo na druhého účastníka konania.

Ďalej súd vo všetkých konaniach zistil, že skutkové tvrdenia žalobcu o nevydaní poverenia alebo rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote, čo malo byť dôvodom nároku na náhradu škody podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. sa nezakladajú na pravde.

Vo veci 6C/139/2012 dôvodom vzniku nároku na náhradu škody mali byť prietahy exekučného súdu pri vydávaní poverenia vo veci 6Er/568/2010, teda z dôvodu nesprávneho úradného postupu ako to má na mysli ustanovenie § 9 zák. č. 514/2003 Z.z. Žalobca tvrdil, že exekučný súd v rozpore so zákonom vydal poverenie až o šesť mesiacov. Nijakým spôsobom však nevysvetlil ani nepreukázal, čo ho viedlo ku konštatovaniu 6-mesačného prietahu. Neuviedol, kedy bola doručená žiadosť o udelenie poverenia tunajšiemu súdu a teda od akého dátumu plynutie lehoty na vydanie poverenia počítal. Ako sám tvrdil v žalobe, touto informáciou nedisponoval a odkázal na exekučný spis tunajšieho súdu, ktorého spisovú značku v návrhu ani neuviedol a dokazovanie v tomto smere preniesol na súd. V kontexte odôvodnenia žaloby v časti dokazovania, súd poukazuje na to, že argumentácia žalobcu neobstojí v žiadnej rovine, pretože jeho tvrdenie o nevedomosti spisovej značky, dátumu, kedy bola doručená žiadosť o udelenie poverenia súdu a iných relevantných informácií pre konanie, je zavádzajúce. Žalobca je účastníkom exekučných konaní ako oprávnený. Nič mu ako účastníkovi nebránilo získať potrebné informácie zo súdneho spisu, do ktorého má právo nahliadať. Spisová značka súdu bola prvotne zistiteľná od súdneho exekútora, ktorému súd vydal poverenie. Aj konanie o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 je sporovým konaním a je na žalobcovi skutočnosti tvrdené v žalobe aj preukázať. Táto povinnosť zo strany žalobcu absolútne absentuje. Z exekučného spisu 6Er/568/2010 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 10.12.2010, poverenie bolo vydané dňa 17.1.2010. Nie je preto pravdivé tvrdenie žalobcu, že poverenie bolo vydané po 6 mesiacoch. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku. Z exekučného spisu vyplýva, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok (§41 ods. 2 písm. d), preto vydanie poverenia nie je viazané na 15-dňovú lehotu. Rozhodcovský rozsudok preto nemôže byť chápaný ako exekučný titul v zmysle ustanovenia § 41 ods. 1 Exekučného poriadku v návaznosti na ustanovenie § 35 Zákona o rozhodcovskom konaní ani pred novelou ustanovenia § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, pretože sám zákonodarca vysvetlil, že jeho úmyslom bolo pod exekučné tituly uvedené v ustanovení § 41 ods. 2 písm. d) zahrnúť rozhodnutia všetkých rozhodcovských konaní, a to či už súdov alebo komisií. Ak by aj súd prijal argumentáciu žalobcu o vydaní poverenia po zákonom stanovenej lehote, poverenie by bolo vydané po lehote asi o 20 dní a nie o 6 mesiacov, ako to tvrdí žalobca. Dvadsaťdňové oneskorenie pri vydávaní poverenia nemohlo žalobcovi spôsobiť tvrdenú majetkovú ujmu.

Vo veciach 6C/156/2012 (6Er/438/2012), 6C/179/2012 (6Er/437/2012), 6C/213/2012 (6Er/371/2012), 6C/216/2012 (6Er/420/2012) a 6C/220/2012 (6Er/434/2012) návrh na náhradu škody odôvodnil žalobca jednak prietiahmi v konaniach a jednak nezákonnými rozhodnutiami v jednotlivých exekučných veciach. Ani v jednej z vyššie uvedených exekučných vecí súd nezistil vydanie rozhodnutí po zákonom stanovenej lehote:

Pokiaľ ide o uplatnenie nároku na náhradu škody z tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ktorými sú uznesenia súdu o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia, pri tomto nároku je potrebné splnenie niekoľkých kumulatívnych podmienok: 1. predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne, 2. vydanie nezákonného rozhodnutia, 2.vznik škody, 3. príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody, 4. zrušenie alebo zmena nezákonného rozhodnutia príslušným orgánom a 5.podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu, ktorého by sa mala nezákonnosť týkať. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. Ak chýba čo i len jedna podmienka, nie je možné nárok na náhradu škody priznať. Ako bolo vyššie uvedené, žalobca nepreukázal, že nárok predbežne prerokoval so žalovaným. Ďalšou podmienkou pri uplatnení nároku na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia je preukázanie zrušenie nezákonných rozhodnutí. Z exekučných spisov, ktoré sú pripojené ku konaniu nevyplýva, že by uznesenia, ktorými bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, boli zrušené. Žalobca o tom súdu žiadne dôkazy nepredložil, dokonca to v žalobe ani netvrdil. Žalobca nezákonnosť rozhodnutia odôvodňuje nesprávnosťou rozhodnutia súdu o zamietnutí žiadosti, ktorú nesprávnosť vyčerpávajúco odôvodňuje. Súd poukazuje na to, že predmetom tohto konania nie je rozhodovanie o vecnej správnosti zamietajúcich uznesení v exekučnom konaní a súd nevyhodnocuje ani správnosť právnej argumentácie žalobcu voči zamietajúcim uzneseniam. Súd v tomto konaní posudzuje nárok žalobcu na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a iba v intenciách tohto zákona o nároku žalobcu rozhoduje.

Nárok žalobcu na náhradu škody nebol uplatnený v súlade s podmienkami na uplatnenie tohto nároku podľa zák. č. 514/2003 Z.z., preto nie je daný samotný základ nároku žalobcu. Súd sa z uvedeného dôvodu nezoberal ani správnosťou vyčíslenia náhrady škody či nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca v jednotlivých konaniach požadoval.

V podanom odvolaní tak ako v desiatkach iných vecí, žiadal žalobca zrušiť rozsudok a vec mu vrátiť na ďalšie prejednanie.

V odvolaní namietal, že došlo k vadám podľa § 221 ods.1 O.s.p., lebo sa odňala možnosť konať pred súdom žalobcovi, je tu dôvod podľa § 221 ods.1 O.s.p. rozhodoval vylúčený sudca v spojení s § 221 ods.1 písm.g/ O.s.p. a nesprávne vec právne posúdil podľa § 221 ods.1 písm.h/ O.s.p. je treba napadnutý rozsudok zrušiť, o.i. nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods.2 písm.a/ O.s.p.). Žalobca uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systému súdneho manažmentu na prejednanie rozhodnutia je potrebné z konania vylúčiť. Sú aj iné rozhodnutia, nielen nevylúčení sudcovia, a preto odvolateľ menoval rozhodnutia napr. Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove, ktorí rozhodli, že sudcovia konajúceho súdu sú vylúčení z prejednávania takejto veci. Konceptia nezávislosti a objektívnej nestrannosti spolu úzko súvisia (citoval aj rozhodnutie ESD). Názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodcovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd. Ďalej v odvolaní namietal, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods.2 písm.c/ O.s.p. proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, lebo trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov na pojednávaní. Označené exekučné konanie na súde síce podľa súdu prvého stupňa nie sú vedené, ale to je nesprávny záver, lebo žalobcovi sa podarilo získať prvú stranu rozhodnutia Okresného súdu Michalovce v exekučnej veci vedenej v prospech žalobcu ako oprávnenej a v neprospech povinnej U. I., nar. X.XX.XXXX a na uznesení je riadne uvedená sp.zn. Okresného súdu Michalovce 11Er 65/2007. Z tohto faktu je zrejmé a preukázané, že okresný súd vedie konanie, ktoré žalobca jednoznačne a nezameniteľne identifikoval vo svojej žalobe a teda súdom vyhotovený úradný záznam popri tomto fakte neobstojí. Súd vo svojom odôvodnení tvrdí, že žalobca na súd preniesol dôkazné bremeno, uvedené je

zavádzajúce, lebo podľa § 71 ods.1 O.s.p. má návrh na začatie konania obsahovať označenie dôkazov, ktorých sa navrhovateľ dovoľáva, keďže dôkaz je súdny spis exekučného súdu, ním disponuje súd. Inými a takými dôkazmi žalobca nedisponuje, súdny spis je zároveň však prostriedkom, ktorý nie je spôsobilý žalobca predložiť pre objektívne a všeobecne známe prekážky. Žalovaná zamieňa pojem dôkazné bremeno s pojmom vykonávanie dôkazov. Dôkazné bremeno unesie žalobca aj v prípade, ak len označí dôkazy. Žalobca v danom prípade nevidí dôvod na postup súdu podľa § 43 ods.1 O.s.p., lebo právny predpis nevyžaduje, aby náležitosťou podania účastníka konania bola aj spisová značka súdneho konania a je potrebné označiť vec, ktorej sa podanie týka podľa § 42 ods.3 O.s.p.

Odvolací súd podľa § 214 ods. 2 O.s.p. (lebo v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu uvedenom v § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a zistil, že rozsudok je vecne správny, odvolací súd sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvého stupňa stotožňuje v celom rozsahu, lebo sú správne a zákonné a so skutočnosťami namietanými v odvolaní sa vyrovnal už prvostupňový súd (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p. a podľa § 156 ods. 3 O.s.p. rozsudok verejne vyhlásil).

Podľa čl. 152 ods.4 Ústavy, zavedenej zákonom č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z ust. čl. 46 ods.1 Ústavy SR vyplýva, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne SR.

Podľa § 212 ods.3 O.s.p., na vady konania pred súdom prvého stupňa prihladne odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s §132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p.

Súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p., preto tento odvolací dôvod tiež nie je v prejednávanej veci daný.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 205 ods.2 písm. f) O. s. p.] je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia

skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Zákonná úprava obsiahnutá v ust. § 120 O.s.p. rešpektuje zásadné rozdiely medzi sporovým a nespоровým konaním. Okrem toho akceptuje tú skutočnosť, že vzhľadom k povahe oboch týchto konaní, dokazovanie v sporovom konaní je založené na iných základoch ako dokazovanie v konaní nespоровom. V sporovom konaní účastník má preto povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkaznú. To ale neznamená, že zákonná úprava sa zrieka zásady materiálnej pravdy. Zákon v ust. § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p. vychádzal z toho, že súd síce nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa možnosť vykonať aj iné, účastníkmi konania nenavrhané dôkazy. Ich vykonanie však podmieňuje ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci. Ide tu o také dôkazy, ktoré vyplynú z doterajšieho priebehu konania bez toho, aby zákon ukladal súdu povinnosť takéto dôkazy vyhľadávať. Pritom právo súdu vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrhané dôkazy zostáva len v polohe možnosti a nie povinnosti.

Súd rozhodol na základe zisteného skutkového stavu a z vykonaných dôkazov podľa § 153 ods. 1 O.s.p. ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné.

Odvolací súd hodnotí odvolanie ako neopodstatnené, súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie, vec správne právne posúdil a jeho rozhodnutie je presvedčivé.

Odvolací súd predovšetkým poukazuje na čl. 17, lebo uznesením Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 4NcC/37/2012 z 22.10.2012 bola len jedna sudkyňa vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na OS Michalovce 6C/139/2012 a ostatní všetci neboli vylúčení z prejednávania a rozhodovania v tejto veci.

Aj ďalšie námietky v odvolaní žalobkyne sú neopodstatnené. Je treba konštatovať, že súd mohol aplikovať § 101 ods.2 O.s.p. a v neprítomnosti žalobcu rozhodnúť vo veci. Je len samozrejmé, že nemohol súd prvého stupňa akceptovať s poukazom na § 6 O.s.p. návrh na zrušenie nariadenia pojednávania, ktorý podal žalobca, ale rozhodol vo veci samej. K jednotlivým dôvodom zamietnutia žaloby na náhradu škody z tvrdeného nezákonného rozhodnutia, s ktorými dôvodmi sa výstižne a presvedčivo vypořiadal súd prvého stupňa je potrebné zvýrazniť, že pri náhrade škody na základe zákona č. 514/2003 Z.z. je treba splniť niekoľko podmienok a to:

1/ predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne,
2/ vydanie nezákonného rozhodnutia, vznik škody, príčinnú súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody, ako aj ďalšiu podmienku s tým, že ak chýba čo i len podmienka, nie je možné nárok na náhradu škody priznať. O.i. je potrebné predložiť a preukázať žalobcom aj zrušenie nezákonných rozhodnutí, z exekučných spisov, ktoré sú pripojené ku tomuto konaniu nevyplývajú, že by pred súdom prvého stupňa, aby tieto uznesenia, ktorými bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, boli zrušené, žalobca o tomto súdu žiadne dôkazy nepredložil a o.i. to v žalobe ani netvrdil. Nesprávnosť rozhodnutia súdu o zamietnutí žiadosti, nie je vyčerpávajúco odôvodnená, avšak podľa súdu prvého stupňa a aj odvolací súd súhlasí s takýmto názorom, predmetom tohto konania nie je rozhodovanie o vecnej správnosti zamietajúcich uznesení v exekučnom konaní a súd nevyhodnotil ani správnosť právnej argumentácie žalobcu voči zamietajúcim uzneseniam a ani pritom nemá povinnosť vyhodnocovať takúto správnosť, avšak súd v tomto konaní posudzuje nárok žalobcu výlučne na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a iba podľa týchto zákonných podmienok tohto citovaného zákona o nároku žalobcu potom môže rozhodnúť (zák. č. 514/2003 Z.z.).

Odvolací súd o.i. má vedomosť aj o tom, že ústavný súd pre nedostatok právomoci nielenže neprijal ústavné sťažnosti Pohotovosti, s.r.o., ale rozhodol o nich tak, že nemá právomoc rozhodovať o návrhu na prerušenie konania (ÚS SR odmietol sťažnosti žalobcu, napr. I.ÚS 293/2013, I. ÚS 311/2013, III. ÚS 351/2013, pozri aj uznesenie NS SR 7Cdo 3/2013, 7CoE/90/2013, keď všeobecný súd správne interpretoval právne predpisy v exekučnom konaní).

Aj najvyšší súd vo svojom uznesení sp.zn. 3Cdo 102/2013 z 11.3.2013 v konaní o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy ohľadne tých istých účastníkov rozhodol tak, že dovolanie odmietol a tým rozhodol o otázke povinnosti súdu prvého stupňa vyrubiť súdny poplatok za námietku zaujatosti a keďže všetky rozhodnutia sú právoplatné tak najvyššieho súdu ako aj ústavného, a preto odvolacie dôvody sú

nepodstatné. Aj napokon Ústavný súd SR v náleze I. ÚS 9/2014 riešil porušenie ústavy s tým, že v rozhodnutí z 22.1.2014 správne poukázal na povinnosti spoločnosti s.r.o., ktorá sa sťažovala a žalobca v riešenej veci práve namietal porušenie práv všeobecných súdov voči právnickej osobe.

Výčitky žalobcu nie sú opodstatnené, keď výslovne žalobca v námietkach opakuje stále, že sa mu podarilo získať časť jednej exekučnej veci a že on dôkazmi nedisponuje a že vylúčení sudcovia rozhodovali a pod., lebo nemožno sa vracieť späť k už právoplatným rozhodnutiam o námietkach a to aj z pohľadu podaných návrhov žalobcom a ustálenej súdnej praxe tak Najvyššieho súdu ako aj Ústavného súdu SR (dôkazná povinnosť je na strane žalobcu podľa § 79, § 120 O.s.p. Podobne pozri aj exekučnú vec Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo 234/2012 z 11.9.2013). Argumenty žalobcu v odvolaní nevyvrátili skutočnosť, že nepreukázal v tomto konaní podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu).

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1, 2 O.s.p.

Výrok o trovách odvolacieho konania odôvodnil § 224 ods.1 a § 142 ods.1 O.s.p., lebo žalobca bol neúspešný a žalovanej nevznikli trovy.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/04 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.